

**Комунальний заклад «Красносілківське НВО»
Красносілківська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
Олександрівської районної ради Кіровоградської області**

Науково – дослідницька робота

Демографічна ситуація в Красносілці.

**Підготувала учениця 10 класу
Петренко Марина Сергіївна**

Керівник Захаренко Наталія Степанівна

Красносілка

2018

План:

I. Вступ.....	3
II. Основний зміст.....	4 - 15
1. Демографічна ситуація.....	4
2. Демографічна ситуація в світі	5
3. Демографічна ситуація в Україні.....	9
4. Демографічна ситуація в Кіровоградській області.....	13
5. Демографічна ситуація в с. Красносілка.....	14
6. Дослідження.....	15
III. Висновки.....	16
IV. Список використаної літератури.....	19
V. Додатки.....	20 - 31

I. Вступ.

Тема моєї науково – дослідницької роботи «Демографічна ситуація в Красносілці Олександрівського району Кіровоградської області.»

Я вибрала цю тему тому, що для України демографічна проблема на даний момент є однією з найболючіших. Мене, як і багатьох інших, хвилюють наведені вченими дані про тривалість життя українців, народжуваність і смертність, трудові та інші міграції людей, турбує ситуація в Красносілці

Мета моєї науково – дослідницької роботи полягає в тому, щоб зібрати існуючі дані по питанню демографічної ситуації України, області, району, села, опрацювати їх, розглянути проблеми сьогодення демографії нашої держави, можливо, представити якісь шляхи їх вирішення, і, безумовно, познайомити інших людей з питання демографії України.

II. Основний зміст

1. Демографічна ситуація

Демографічна ситуація — динаміка змін чисельності статеві-вікової структури населення, демографічних процесів (народжуваності, смертності, міграції, одружуваності та розлучуваності), які відбуваються на певній території (країна, регіон, селище) протягом визначеного терміну. Дані, зібрані за певну кількість років, дають змогу виявити основні демографічні тенденції і оцінити можливі наслідки демографічних процесів, встановити фактори, що визначають ті чи інші проблеми. Так, демографічна ситуація в Україні у XXI ст. вважається несприятливою, кількість її населення зменшується. Загальні демографічні коефіцієнти відображають подальше погіршення демографічної ситуації в країні: скорочується народжуваність, природний приріст ($-7,6\%$). З 2001 кількість народжених повільно збільшується, головною причиною цього є входження в репродуктивний вік осіб, що народилися у 80-ті. Яскраво виявляється тенденція до зменшення кількості дітей у сім'ях: третина опитаних жінок народили одну дитину, половина — дві, лише приблизно 17% мають трьох і більше дітей, багатодітні матері переважають у сільській місцевості. Змінюється інститут шлюбу і сім'ї: частіше укладаються цивільні союзи, більше дітей народжується у незареєстрованих шлюбах. Депопуляція спостерігається не тільки в Україні, а й у розвинутих країнах. Ці процеси мають принципово різну природу: в Україні демографічна ситуація зумовлена низькою народжуваністю і катастрофічно високим рівнем смертності, який характерний для слаборозвинутих країн. Демографічна ситуація в Україні спричинена факторами фундаментального (довгострокового) кон'юнктурного характеру. Сприятливі кон'юнктурні фактори (тимчасовий підйом завдяки заходам допомоги сім'ям у 80-ті, антиалкогольна кампанія) практично перестали діяти у другій половині 90-х. Натомість

продовжується дія системної кризи, яка підірвала економіку країни і зруйнувала соціальну сферу, передусім системи охорони здоров'я та соціального забезпечення.

Демографія — наука, що вивчає склад і рух людності та закономірності його розвитку. Демографія вивчає не просто людність або населення, а саме процес відтворення, репродукції людності. Процеси народження, старіння, смертності, зміни генерацій. Існують три види руху населення: природний рух (народжуваність і смертність), міграція і еміграція (механічний рух населення). Демографія вивчає якість людності. До якості людності в першу чергу належить потенція до самовідновлення — «демографічний потенціал».

2. Демографічна ситуація в світі

Населення Землі — популяція людей на планеті Земля. Чисельність населення планети 2017 року становила 7 405 107 650 осіб. Згідно з підрахунками ООН чисельність населення Землі сягнула 7 млрд осіб 31 жовтня 2011 року. Чисельність людства стабільно збільшується. Народжуваність 2015 року становила 18,6 ‰, смертність — 7,8 ‰, природний приріст — 10,8 ‰. Середня густота населення планети 2017 року становила 49,7 особи/км². Шість з семи континентів планети здавна заселені людством.

Антарктида через власну віддаленість і суровий клімат не має постійного населення до сих пір. Найбільш заселена Азія, найменш — Австралія з Океанією. Загалом в Азії проживає понад 60 %, тільки в одних Китаї та Індії — 35 % населення планети. *(Додаток 1)*

Демографічні й соціологічні дослідження ведуться як на рівні національних державних і науково-освітніх установ, так і рядом міжнародних організацій та відповідними інституціями ООН. Згідно рекомендацій ООН держави повинні проводити переписи власного населення не рідше ніж раз на десятиліття.

У другій половині XX століття зростання населення набуло «вибухоподібного» характеру. Демографи пояснюють це так званим «демографічним переходом», який

переживає людство. Демографічний перехід характеризується такими послідовними фазами:

- Фаза 1. Для неї характерна висока народжуваність, висока смертність, низький природний приріст населення.
- Фаза 2. Зберігається висока народжуваність, проте з'являється тенденція до її зменшення, різко знижується смертність у всіх вікових групах населення у зв'язку з успіхами медицини, у зв'язку з чим існує високий і дуже високий природний приріст.
- Фаза 3. Характеризується малим відсотком народжуваності, низькою смертністю, низьким природним приростом населення.

Друга фаза являє собою демографічний вибух. Країни Європи пройшли його ще у XVIII—XIX століттях разом з індустріалізацією, країни, що розвиваються, вступили в цю фазу лише в 1950-1960-х роках. Оскільки на ці країни припадало 9/10 загального приросту населення Землі, це спричинило глобальний демографічний вибух. Середньорічний приріст населення у другій половині 1960-х роках сягав 21 %, а в країнах, що розвиваються, 30-45 % і навіть більше. Із соціально-економічним розвитком країн Латинської Америки, Східної і Південно-Східної Азії природний приріст їх населення поступово зменшувався, до 16-17 %, а деякі з них (Китай) упритул підійшли до третьої фази демографічного переходу. Економічно розвинені країни на цій фазі знаходились вже у середині XX століття, згодом сюди увійшли тодішні соціалістичні країни Європи. Сучасний світовий демографічний вибух, особливо у малорозвинених країнах, перетворився на глобальну проблему людства.

Країни, котрі майже завершили демографічний перехід, наблизилися до стану «стаціонарного» населення, країни Південної Азії та Африки проходять «під» демографічного вибуху, інші країни поступово наближаються до «європейського» типу. У країнах Східної і Центрально-Східної Європи демографічний перехід відбувається по-різному. Так східноєвропейські країни, забезпечували слаборозширене відтворення населення, після проголошення незалежності економічна криза 1990-х, загострення міжнародних відносин ускладнили демографічну ситуацію, викликали депопуляцію населення -6,0...-5,0 %. Центральноазіатські країни, як і раніше, перебувають в «епіцентрі» демографічного вибуху і чисельність їх населення швидко зростає +19...+22 %.

У XX столітті людність світу зростала найшвидше порівняно з усіма минулими епохами завдяки зменшенню смертності в багатьох країнах. Зменшення смертності пояснюється прогресом медицини й значним збільшенням продуктивності сільського господарства, пов'язаного із зеленою революцією. Згідно інших джерел головною причиною зростання кількості населення є запровадження гігієни та покращення санітарного стану місць проживання, що

зменшило кількість інфекційних хвороб таких як бубонна чума, висипний тиф тощо.

В 2000-му році Організація Об'єднаних Націй оцінила ріст людності на рівні 1,14 % на рік, що становить 75 млн нових людей. Це менше, ніж пікове значення у 86 млн людей 1987 року. Швидкість росту населення на всій Землі поступово зменшується від 2,19 % 1963 року, але в окремих регіонах, зокрема на Близькому Сході та в Африці на південь від Сахари, рівень росту залишається високим. В деяких країнах ріст від'ємний, тобто населення зменшується. Особливо це стосується Центральної та Східної Європи, в основному через малу народжуваність. Вже у 2010-х роках Японія та деякі країни Західної Європи теж зіткнуться з проблемою зменшення населення через перевищення смертності над народжуваністю.

У результаті росту населення, що перевищує можливості регіону, виникає перенаселення. З іншого боку, такі області можна розглядати також як недонаселені, оскільки мешканців в них не вистачає для підтримки наявної економічної системи. ООН стверджує, що темпи росту населення швидко зменшуються через демографічний перехідний період. Вважається, що людність Землі досягне максимального значення у 9,22 млрд 2075 року.

Вікова структура населення — демографічний показник розподілу наявного населення за різними віковими групами. Розподіл населення за віком пов'язаний з особливостями і динамікою його відтворення і міграцією. Вікова структура впливає на коефіцієнти народжуваності та смертності, на частку економічно активного населення. *(Додаток 2)*

Шість з семи континентів планети здавна заселені людством. Найбільш заселена Азія, найменш — Австралія з Океанією. Загалом в Азії проживає понад 60 % світового населення, Африці — 12 %, Європі 11 %, Північній Америці — 8 %, Південній Америці — 5,3 %, у Австралії та Океанії — менше 1 % населення людства. Антарктида через власну віддаленість і суровий клімат не має постійного населення до сих пір. Найбільш заселеним континентом є Азія, демографічний центр континенту розташований у районі Індостанського субконтиненту, це зони інтенсивного сільського господарства (вирощування рису), дельти Гангу з Брахмапутрою, Іраваді. В Індонезії більшість населення концентрується на острові Ява з родючими вулканічними ґрунтами (більше 700 осіб/км²). Сільське населення Південно-Західної Азії зосереджене вздовж передгір'їв Леванту, Ельбурсу, у межиріччі Тигру і Євфрату. Досить висока густота населення на узбережжі Перської затоки, що пов'язано з видобутком нафти. У Східній Азії на берегах Японського моря густота населення від 300 осіб/км² (Японські острови) до 500 осіб/км² (Південна Корея). Суворі кліматичні умови

завадили заселенню північних регіонів Азії, особливо Сибір і Далекий Схід Росії, середня густина населення Росії — 8,7 особи/км².

Нерівномірно заселена Європа, головна смуга розселення людства на цьому континенті простягається з півночі на південь від Північної Ірландії через Англію, долину Рейну до Північної Італії (переривається в Альпах). У цій смузі зосереджено багато галузей промисловості та інтенсивне сільське господарство, сильно розвинена інфраструктура. Інша смуга проходить в широтному напрямку, від Бретані, вздовж річок Самбр і Маас через північ Франції до Німеччини (Рурська область). Саме в цьому регіоні зародилися промислові райони як явище, що призвело до підвищення природного приросту населення і притоку робочої сили. У цих двох смугах проживає близько 130 млн осіб, середня густина населення сягає 119 осіб/км^{2[22]}. Досить висока густина населення характерна для ряду країн Центрально-Східної Європи, але розміщено воно нерівномірно, малозаселеними є гірські території і лісові масиви. Пересічна густина населення Польщі становить 127 осіб/км², максимальна — понад 300 осіб/км² (промислові райони Нижньої й Верхньої Сілезії); Чехії — 134 особи/км²; Словаччини — 112 осіб/км²; Угорщини — 111 осіб/км²; Сербії — 42 особи/км²; Чорногорії — 42 особи/км²; Словенії — 100 осіб/км²; Македонії — 4 особи/км²; Хорватії — 85 осіб/км²; Боснії і Герцеговині — 70 осіб/км². Чимало населення східної частини Південної Європи зосереджене на узбережжі Адріатичного моря. Серед країн Східної Європи високу густоту населення має Молдова — 130 осіб/км², Україна — 80 осіб/км².

Найбільш густо заселені країни світу, станом на 2017 рік: Макао (спеціальний регіон Китаю) — 21,35 тис. осіб/км²; Монако 15,3 — тис. осіб/км²; Сінгапур — 8,6 тис. осіб/км²; Гонконг (спеціальний регіон Китаю) — 6,7 тис. осіб/км²; сектор Газа (частина Палестинської держави) — 4,9 тис. осіб/км²; Гібралтар (володіння Великої Британії) — 4,5 тис. осіб/км²; Бахрейн — 1,857 тис. осіб/км²; Мальдіви — 1,3 тис. осіб/км²; Мальта — 1,3 тис. осіб/км²; Бермудські Острови (володіння Великої Британії) — 1,3 тис. осіб/км².

Найменш густо заселені країни світу, станом на — 2017 рік: Гренландія (автономний регіон Данії) менше — 1 особи/км²; Монголія — 2,0 особи/км²; Західна Сахара — 2,3 особи/км²; Австралія — 3,0 особи/км²; Намібія — 3,0 особи/км²; Ісландія — 3,4 особи/км²; Мавританія — 3,6 особи/км²; Гаяна — 3,7 особи/км²; Лівія — 3,8 особи/км²; Суринам — 3,8 особи/км². (*Додаток 3*)

Станом на 2017 рік, у світі нараховується 12 країн з числом жителів понад 100 млн осіб. Загалом у цих країнах проживає 60% населення світу. 1950 року таких країн було лише чотири (Китай, Індія, США, СРСР). Найбільш населеними країнами світу, станом на 2017 рік, є: Китай — 1,38 млрд осіб (20 % усього людства); Індія — 1,28 млрд осіб (17 % усього людства); Сполучені Штати Америки — 326,6 млн осіб; Індонезія — 260,6 млн осіб; Бразилія — 207,4 млн осіб; Пакистан —

204,9 млн осіб; Нігерія — 190,6 млн осіб; Бангладеш — 157,8 млн осіб; Росія — 142,3 млн осіб; Японія — 126,5 млн осіб. *(Додаток 4)*

Найменш населені країни світу, станом на 2017 рік: Ватикан — 1,0 тис. осіб; Монтсеррат (володіння Великої Британії) — 5,3 тис. осіб; Сен-П'єр і Мікелон (володіння Франції) — 5,5 тис. осіб; Сен-Бартельмі (володіння Франції) — 7,2 тис. осіб; Острови Святої Єлени, Вознесіння і Тристан-да-Кунья (володіння Великої Британії) — 7,8 тис. осіб; Острови Кука (вільно асоційована країна із Новою Зеландією) — 9,3 тис. осіб; Науру — 9,6 тис. осіб; Тувалу — 11,1 тис. осіб; Волліс і Футуна (володіння Франції) — 15,7 тис. осіб; Ангілья (володіння Великої Британії) — 17,1 тис. осіб.

Демографічний прогноз.

Те, як зростатиме людність Землі в майбутньому, важко передбачити на довгу перспективу. В середньому народжуваність дещо зменшується, але дуже різна в розвинутих країнах (де вона часто недостатня для відтворення населення) та країнах, що розвиваються. Існує велика відмінність у народжуваності серед представників різних етносів. Смертність може несподівано збільшитися через хвороби, війни та катастрофи, або ж зменшитися завдяки новим відкриттям у медицині. ООН видала кілька різних прогнозів, які ґрунтуються на різних припущеннях. Впродовж останніх років ООН неперервно змінювала ці прогнози в сторону зменшення, аж тільки в бюлетені за березень 2007 року збільшила цифри на 2050 рік на 273 млн. Очікувана стабілізація чисельності людей на планеті почнеться при досягненні таких показників: середня тривалість життя — 74,8 року, сумарний коефіцієнт народжуваності — 2,08 %. Приріст населення припиниться лише тоді, коли чисельність і вікова структура жінок у фертильному віці не будуть змінюватись, а загальні коефіцієнти народжуваності і смертності зрівняються. Прогнозовано це відбудеться наприкінці ХХІ століття, коли кількість людей на планеті сягне позначки у 11-12 млрд. Найбільш населеною країною планети на той час буде Індія з 1,5 млрд громадян, другою — Китай; Нігерія, США, Бразилія, Пакистан, Індонезія, Бангладеш матимуть населення у межах 235—300 млн осіб; В'єтнам, Ефіопія, Єгипет, Іран, Мексика, Росія, Японія, ДР Конго, Туреччина, Філіппіни — більше 100 млн осіб. Росія, Україна, Білорусь до кінця століття втратять щонайменше 20, 5 і 1 млн осіб, відповідно. Україна входить до четвертого десятку країн світу за кількістю населення. Найбільш людним континентом залишиться Азія (60 % населення планети), частка Африки зросте до 19 %, частка населення Європи і Північної Америки знизиться до 17 %. *(Додаток 5)*

3. Демографічна ситуація в Україні

Населення України. Чисельність населення України 2017 року становила 44,03 млн осіб (32-ге місце у світі). За оцінкою Державної служби статистики України, станом на 1 січня 2018 року чисельність наявного населення України без

врахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим і міста Севастополь становила 42 386 403 осіб. Чисельність українців стабільно зменшується, народжуваність 2017 року становила 10,3 % (189-те місце у світі), смертність — 14,4 % (5-те місце у світі), природний приріст — -0,41 % (220-те місце у світі) . Історично чисельність населення країни зростала так: на початку ХХ століття на етнічних землях України мешкало до 45 млн осіб (включно з Кубанню і Східною Слобожанщиною); 1920 року після Першої світової війни і Визвольних змагань в межах УСРР та на українських землях в Польщі налічувалось до 30 млн осіб; на початок Другої світової війни, 1939 року — 39 млн осіб; після війни у межах УРСР 1959 року мешкало 42 млн осіб; 1970 року — 47 млн осіб; на момент здобуття незалежності, 1991 року — 52 млн осіб; згідно перепису 2001 року — 48,5 млн осіб; перед початком російсько-української війни, на початку 2014 року — 45,5 млн осіб . Населення країни розміщене нерівномірно. Велика кількість населення сконцентрована у великих промислових центрах східних областей і Центрального Придніпров'я, навколо приморських міст Північного Причорномор'я, Південного узбережжя Криму, у столиці та навколо неї. Водночас сільське населення найбільше сконцентроване в Прикарпатті, Галичині та на Поділлі . Пересічна густота населення — 74,3 особи/км² . *(Додаток 6)*

Рівень урбанізованості досить високий — 70,1 %; в країні налічується 1345 міських поселень, з яких чотири міста-мільйонника Київ (столиця), Харків, Одеса й Дніпро. Місто Донецьк внаслідок депопуляції втратило частину населення і статус мільйонника . Україну населяють переважно українці, їхня частка превалює над частками інших народів в усіх областях, окрім Криму, де частка росіян трохи більша за половину. У містах, особливо сходу та півдня, велика частка росіян та представників інших народів, що обумовлено масовою імміграцією в часи перебування у складі Російської імперії та особливо Радянського Союзу. Регіонами компактного проживання національних меншин є: кримські татари — Крим, румуни — Буковина, угорці — Закарпаття, болгари, молдовани й гагаузи — Одеси на, болгари й греки — Приазов'я . Офіційна мова — українська, дуже поширена у вжитку російська мова, регіонально — кримськотатарська (Крим), румунська (Буковина), угорська (Закарпаття) та інші . Більшість населення України сповідує християнську віру і відносить себе до однієї з конфесійних громад: Української православної церкви Московського і Київського патріархатів, Української православної автокефальної, Української греко-католицької і римо-католицької церков. Стрімко розвиваються різноманітні громади протестантських церков (переважно на сході); відроджуються громади мусульман (у Криму) створюються нові (переселенцями у великих міста сходу); історично широко представлені іудейські громади у містах і містечках від Львова до Харкова, від Києва до Одеси . Демографічні й соціологічні дослідження в країні ведуться рядом державних органів і науково-освітніх установ . Регулярно проводяться переписи населення. За радянських часів, за

рекомендаціями відповідних установ ООН, кожного десятиліття; за часів незалежності лише один раз — Всеукраїнський перепис населення 2001 року.

Вікова структура населення України

Середній вік населення України становить 40,6 року (45-те місце у світі): для чоловіків — 37,4, для жінок — 43,7 року. Для сучасної демографічної ситуації характерне поступове старіння населення України. Внаслідок постійного зниження народжуваності впродовж останнього століття, частка дітей знизилась з приблизно 40 % на початку ХХ ст. до 15 % на поч. ХХІ ст. Частка працездатного населення змінювалася повільно і коливалась у межах 60—62 %. Натомість, зі збільшенням тривалості життя і зниженням смертності, спостерігалось зростання частки населення віком за 60 років — від 3-4 % на початку ХХ століття до 21 % на початку ХХІ століття.

Вікова структура населення України, станом на 2017 рік, має такий вигляд:

- діти віком до 14 років — 15,76 % (3 571 358 чоловіків, 3 366 380 жінок);
- молодь віком 15-24 роки — 9,86 % (2 226 142 чоловіка, 2 114 853 жінки);
- дорослі віком 25-54 роки — 44,29 % (9 579 149 чоловіків, 9 921 387 жінок);
- особи передпохилого віку (55-64 роки) — 13,8 % (2 605 849 чоловіків, 3 469 246 жінок);
- особи похилого віку (65 років і старіші) — 16,3 % (2 409 049 чоловіків, 4 770 461 жінка)^[1].

В Україні спостерігаються відмінності у віковій структурі населення між різними регіонами. Станом на 1 січня 2009 року найбільш молоде населення було характерне для Закарпатської (середній вік — 36,2 року), Рівненської (36,7), Волинської (37,3) областей. Закарпатська та Рівненська області — єдині в Україні, в яких кількість дітей до 15 років перевищує кількість осіб, старшого за працездатний вік. Найстаріше населення — у Чернігівській області (середній вік 42,7 року), Донецькій, Сумській (41,7), Луганській (41,6). Старіння населення найхарактерніше для областей центральної України та Донбасу. У Чернігівській, Сумській, Полтавській областях особи старші за працездатний вік становлять 27—30 %, а середній вік коливається в межах 41—43 роки. Найбільше старіння характерне для сільських районів цих областей. В областях Донбасу спостерігається найнижча частка дітей — 12—13 %.

За 1989—2013 роки середній вік населення України збільшився на 4 роки, з 36,5 до 40,5 року. Особливо швидко цей процес проходив серед міського населення, де середній вік збільшився на 5,6 року, з 34,8 до 40,4, тоді як серед сільського лише на 0,9 років — з 39,8 до 40,7. Середній вік жінок у 2013 році становив 42,9 року, на 5,2 року більше ніж у чоловіків (37,7), що пов'язано з вищою смертністю та нижчою тривалістю життя чоловічого населення. **(Додаток 7,8)**

Тривалість життя

Очікувана середня тривалість життя в Україні потроху збільшується і 2017 року становила 72,1 року (150-те місце у світі), для чоловіків — 67,4 року, для жінок — 77,1 року^[1]. Середня очікувана тривалість життя в Україні у 2008—2009 роках становила 69,3 року, в тому числі у міських поселеннях — 70,0 року, сільських — 67,8 року.

Тривалість життя у міських поселеннях на 2,2 року вища ніж у сільських (69,0 проти 66,8 року). Це характерно для всіх регіонів України, за винятком Закарпатської області, де тривалість життя в сільській місцевості на 0,9 року вища ніж у містах. Найбільше перевищення тривалості життя у міських поселеннях над сільськими зафіксоване у Чернігівській (5,5 року) і Житомирській (4,4 року) областях.

Середня тривалість життя чоловіків на 11,1 року менше ніж у жінок (63,8 та 74,9 відповідно). Цей розрив є більшим у сільських поселеннях (11,9 року), ніж у міських (10,6 року). Найбільше перевищення (13,8 року) спостерігається у Чернігівській області, причому серед сільського населення воно становить 15,9 року). Найменші відмінності у тривалості життя чоловіків і жінок характерні для міста Києва (9 років) та Чернівецької області (9,6 року).

Народжуваність в Україні, станом на 2017 рік, дорівнює 10,3 % (189-те місце у світі)^[1]. 2012 року середній коефіцієнт народжуваності становив 11,4 % (народжень на 1000 осіб). Народжуваність у сільській місцевості є традиційно вищою — 12,6 % проти 10,9 % у міських поселеннях. Найвищий коефіцієнт народжуваності спостерігається у західних областях — Рівненській (15,9 %), Закарпатській (15,1 %), Волинській (14,8 %). 2012 року найбільша народжуваність в Україні була зафіксована на півночі Рівненської області: у Рокитнівському (25,8 %), Володимирецькому (22,5 %) та Березнівському (22,0 %) районах. Найнижчий коефіцієнт народжуваності спостерігається у північних та східних областях: Чернігівській (9,4 %), Луганській (9,6 %), Сумській (9,7 %), Донецькій (9,8 %). 2012 року найнижча народжуваність в Україні була зафіксована у деяких сільських районах лівобережних областей та в містах Донбасу (менш як 8 %).

Смертність в Україні 2017 року становила 14,4 % (5-те місце у світі). 2013 року в Україні померло 662 368 осіб, що становить 14,6 випадку на 1000 осіб. У порівнянні з 2012 роком кількість померлих зменшилась на 0,1 %, у порівнянні з 2005 роком, коли був зафіксований найбільший пік смертності з 1995 року — на 15,3 %. У регіонах показник смертності коливався від 9,9 на 1000 у Києві до 18,7 у Чернігівській області. Найвищі показники смертності характерні для північно-східних районів Чернігівської та Сумської областей, де найбільш виражений процес старіння населення і де коефіцієнт смертності перевищує 25 осіб на 1000. Смертність сільського населення перевищує смертність міського

населення. 2012 року середній коефіцієнт смертності у містах був на рівні 13,1 випадку на 1000 осіб (від 9,5 у Рівненській області до 15,8 у Донецькій), тоді як у селах коефіцієнт смертності дорівнював 17,7 особи на 1000, від 12,1 у Закарпатській області до понад 27,2 у Чернігівській області. Найнижча смертність (менше 7—8 випадків на 1000 осіб) традиційно фіксується у містах Вараш, Теплодар, Нетішин, Южноукраїнськ, Енергодар, які характеризуються молодого структурою населення. *(Додаток 9)*

Переписи населення України

Перші дані про чисельність людності на теренах сучасної України доходять з перших спроб перепису часів Київської Русі, що відбувалися, аби визначити данину, але не раніше часів княгині Ольги, що першою спробувала впорядкувати розмір данини й спосіб її збирання. У часи Російської імперії імператор Петро I видав наказ від 26 листопада 1718 року, який запровадив державні ревізії, яких було 10 у період з 1719 по 1858 роки.

1763 року відбулося остаточне закріпачення селян за місцем приписки. Перший перепис населення в сучасному розумінні цього слова відбувся в Російській імперії 9 лютого 1897 року. Перший радянський загальний перепис відбувся 17 грудня 1926 року. Подальші успішні переписи відбувалися 17 січня 1939 року — третій, 15 січня 1959 року — четвертий, 15 січня 1970 року — п'ятий, 17 січня 1979 року — шостий, 12 січня 1989 року — останній, сьомий. На західноукраїнських землях до Другої світової війни польською владою було проведено два загальнодержавних переписи населення 30 вересня 1921 року — перший, 9 грудня 1931 року другий.

5 грудня 2001 року в Україні відбувся перший Всеукраїнський перепис населення за часів незалежної України. На 2020 рік, згідно з рекомендаціями ООН, заплановано наступний перепис населення.

Міграції. На демографічну ситуацію в Україні значний вплив мають міграції. Розрізняють внутрішню і зовнішню міграції. Зовнішня міграція ділиться на еміграцію і імміграцію. Внутрішні міграційні процеси в країні пов'язані з переміщенням населення з недостатньо промислово розвинених областей Заходу і Центру України до Донбасу, Промислове Придніпров'я, на зрошувані землі Півдня. Значну хвилю внутрішніх міграцій викликала чорнобильська трагедія. Маятникові міграції - це переміщення населення з приміської зони в місто і зворотньо. Імміграційні процеси в Україні останніми роками пов'язані також з поверненням репресованих народів і військовослужбовців, з переміщенням біженців із зон озброєних конфліктів в колишній Югославії, Чечні, країнах Закавказзі. Зростає еміграційна активність населення України. На території України живуть представники понад 100 національностей. Більшість населення в країні - українці (73 %). В Україні проживає 14 млн (27%) представників інших національностей. Найчисленнішою групою серед них є росіяни (22 % від всього населення країни). В

Україні також живуть євреї, білоруси, молдави, поляки, болгари, угорці і ін. Точних даних, скільки співвітчизників зараз працює за кордоном, немає, оскільки при виїзді з країни фіксується лише факт, а не мета виїзду. Однак за оцінками Держслужби зайнятості, зараз за кордоном працює понад 5,5 млн українців. Деякі європейські країни активно заохочують приплив трудових мігрантів, в тому числі і з України. Яскравим прикладом може бути Польща, яка має серйозні проблеми з внутрішніми трудовими ресурсами. Рівень заробітної плати в Польщі, в 5 разів вищий, ніж в Україні, плюс лояльний клімат для працевлаштування іноземців зробили цю країну найбільш привабливою для працівників з України. Кількість трудових мігрантів з України в Польщі з 2013 року зросла в 6,5 разу. У 2016 році Польща видала українцям 1,3 млн запрошень на роботу. В результаті масовий відтік українців на роботу в сусідні країни сприяє зростанню економіки і добробуту цих країн, але при цьому погіршується економічна, демографічна і соціальна ситуація в Україні.

Демографічні прогнози. Інститутом демографії та соціальних досліджень імені М. В. Птухи НАН України з 2006 року проводиться прогнозування основних демографічних компонентів, що визначають чисельність і статеву-вікову структуру населення у перспективі. За даними останнього перерахунку 2011 року, населення України за середнім варіантом прогнозу становитиме 2020 року 44,3 млн осіб і зменшиться до 39,2 млн 2050 року, та до 37,1 млн 2060 року. Низький варіант прогнозу передбачає до 2060 року зменшення чисельності населення України на 35 % порівняно з 2011 роком до 29,8 млн осіб, тоді як за високим варіантом це зменшення становитиме лише 3 %. За демографічним прогнозом ООН чисельність населення України за середнім прогнозом зменшиться до 40 млн наприкінці 2020-х і до 30 млн на початку 2060-х років. Проте в Інституті демографії та соціальних досліджень НАНУ не погоджуються з таким песимістичним прогнозом ООН, пояснюючи це тим, що за останні роки прогнози постійно коригуються на користь більш оптимістичних варіантів. Це пов'язано з поступовим покращенням демографічних показників: підвищенням тривалості життя, зростанням народжуваності, скороченням депопуляції населення.

4. Демографічна ситуація в Кіровоградській області

Станом на 1 травня 2017р. в області, за оцінкою, проживало 962,7 тис. осіб. Частка міського населення складала 62,9%.

У січні–квітні 2017р. чисельність населення області скоротилася на 3099 осіб, що в розрахунку на 1000 жителів становило 9,8 особи. Зменшення чисельності населення області відбулось за рахунок природного (3074 особи) та міграційного (25 осіб) скорочення населення. Найвищими темпами скорочувалась чисельність населення Компаніївського (0,62%), Гайворонського та Онуфріївського (0,59%) районів (в середньому по області – 0,32%).

Обсяг природного скорочення становив 9,7 особи у розрахунку на 1000 жителів (у січні–квітні 2016р. – 9,1 особи). Найнижчий рівень природного скорочення спостерігався на території Кіровоградської міськради (5,9 особи), найвищий – в Олександрівському районі (15,4 особи). Рівень народжуваності в середньому по області становив 7,9 особи у розрахунку на 1000 жителів та коливався від 10,8 особи в Новгородківському до 5,4 особи в Устинівському районі.

Рівень смертності в середньому по області становив 17,6 особи у розрахунку на 1000 жителів. Найнижчий рівень смертності зафіксовано на території Кіровоградської міськради (14,4 особи), найвищий – в Олександрівському районі (24,3 особи). Інтенсивність загального міграційного скорочення населення області у січні–квітні 2017р. становила 0,08 особи на 1000 жителів.

Станом на 1 листопада 2017р. в області, за оцінкою, проживало 958,1 тис. осіб. Частка міського населення складала 63%.

Від початку року чисельність населення області зменшилася на 7702 особи внаслідок природного (6441 особу) та міграційного (1261 особу) скорочення населення.

У січні–жовтні 2017р. народилося 6556 дітей, що на 891 дитину або на 12% менше ніж у січні–жовтні 2016р. При цьому рівень народжуваності становив 8,2 особи на 1000 жителів. У 12 районах цей показник був вищий ніж середній по області. Найвищий – у Новгородківському районі (10,3 особи на 1000 жителів).

За десять місяців в області померло 12997 осіб, що на 407 осіб або на 3% менше ніж у січні–жовтні 2016р. Рівень смертності становив 16,2 особи на 1000 жителів. У 8 районах області рівень смертності був нижчим за середній. Як і в попередні періоди найнижчий показник смертності зафіксовано на території Кіровоградської міської ради (14 осіб на 1000 жителів). *(Додаток 10)*

У січні–жовтні 2017р. рівень міграційного скорочення населення становив 1,57 особи на 1000 жителів, в той час, як у січні–жовтні 2016р. спостерігався міграційний приріст – 1,08 особи на 1000 жителів.

5. Демографічна ситуація в с. Красносілка

Демографічна ситуація в Україні впливає на чисельність населення в сільській місцевості. Що стосується сільської місцевості, то „демографічна ситуація“ — це стан демографічного розвитку сільського населення на всіх рівнях: населений пункт – сільська рада – район – область – природно-економічна зона – країна. Вона характеризується показниками чисельності та статевовікової структури селян, їх природного і механічного руху, фізичного здоров'я та іншими показниками людського буття, що в сукупності визначають систему кількісних і якісних характеристик мешканців села.

Чисельність сільського населення підраховується станом на 1 січня року та в середньорічному обчисленні як півсума кількості селян на початок і кінець року.

Порівнянням чисельності селян звітного періоду з попереднім або базовим визначаються відповідно ланцюгові й базисні індекси чисельності селян та показники динаміки (абсолютне і відносне збільшення або зменшення).

Статеві-вікова структура сільського населення – це питома вага (частка) кількості селян певної статі або вікової групи в загальній їх кількості.

Природний рух сільського населення характеризується кількістю народжених і померлих осіб протягом певного проміжку часу, в основному протягом року. Різниця між кількістю народжених і померлих характеризує збільшення або зменшення мешканців села. Якщо ця різниця має позитивне значення, тобто > 0 , то природне відтворення селян розширене, якщо ця різниця $= 0$, то відтворення селян просте, якщо різниця < 0 – відтворення селян звужене. Перевищення кількості померлих над кількістю народжених називається депопуляцією. Вимірниками інтенсивності природного руху сільського населення виступають загальні коефіцієнти народжуваності та смертності, які обчислюються як відношення відповідно кількості народжених або померлих до загальної кількості населення з розрахунку на 1000 чол..

Для поглибленого дослідження природного руху селян використовуються: сумарні коефіцієнти народжуваності, нетто-коефіцієнти, показники дітородності жінок та інші показники демографічного розвитку.

Механічний рух сільського населення характеризується міграційними процесами – кількістю селян, що вибувають із села (емігрантів), і кількістю селян, що прибувають у сільську місцевість (іммігрантів). Різниця між кількістю емігрантів й іммігрантів – це сальдо міграції, яке може мати додатне або від’ємне значення.

Основні види міграційного руху сільського населення:

- стаціонарний (міграційний рух зі зміною постійного місця проживання);
- сезонний (міграційний рух на сезон без зміни постійного місця проживання
- маятникова міграція (щоденне переміщення селян на роботу за межі постійного місця проживання).

Кількісними вимірниками механічного руху сільського населення є відповідні коефіцієнти інтенсивності міграції за прибуттями (вибуттями) селян з розрахунку на 1000 чол. мешканців села. Що стосується міграційної політики, то вона повинна зберігати інтелектуальні кадри в межах регіонів. Для цього повинні бути створені умови для самореалізації, повноцінної роботи та адекватної оплати праці високоякісної робочої сили. Саме в сільській місцевості переважають показники смертності над народжуваністю. Збільшення частки людей старшого віку, як уже зазначалося, є свідомством про процес “старіння” населення. В Красносілці є люди

працездатного віку, які працюють в Польщі. Частина жителів безробітні, але не тому, що немає роботи, а тому, що не мають бажання працювати.

6. Дослідження.

Демографічна ситуація, яка існує в Красносілці, хвилює не лише мене, а й жителів села. Вивчаючи літературу з даного питання я звернулась до секретаря сільської ради Богатир Вікторії Василівни, яка надала мені статистичні дані по Красносілці за останні десять років. За ці роки чисельність населення мого села зменшилась з 1017 до 951 особи (-- 66 чол.)

Рік	Населення	Народилося	Померло
2008	1017	4	35
2009	1010	6	23
2010	1008	9	35
2011	1004	9	30
2012	951	7	18
2013	954	16	26
2014	950	4	21
2015	936	10	16
2016	908	9	20
2017	901	6	17
2018	951	4	3

Порівнявши дані я побудувала діаграми з 2008 року по 2018 рік. *(Додаток 11)*

Приріст населення в Красносілці з 2008 по 2017 роки від'ємний. Кількість населення протягом 10 років зменшувалась. Найбільше померло людей у 2008 і 2010 роках (по 35 осіб), найменше у 2015 і 2017 роках (16 і 17 чоловік відповідно). Найбільше народилося у 2013 (16 дітей) і 2015 році (10 дітей), найменше у 2008 і 2014 роках по 4 дитини. У селах тривалість життя менша. По-перше, через гіршу,

ніж у містах, якість медицини. По-друге, молодь виїжджає з сіл і, відповідно, населення старіє, а отже, й смертність вища.

Рік	Населення	Народилося	Померло	Приріст населення
2008	1017	4	35	--31
2009	1010	6	23	--17
2010	1008	9	35	--26
2011	1004	9	30	--21
2012	951	7	18	--11
2013	954	16	26	--10
2014	950	4	21	--17
2015	936	10	16	--6
2016	908	9	20	--11
2017	901	6	17	--11
2018	951	4	3	+1

За перший квартал 2018 року Чисельність населення збільшилась на 50 чоловік порівняно з 2017 роком. За цей час померло 3 особи, а народилось 4 дитини. Сподіваюсь, що 2018 рік стане роком позитивних змін.

II. Висновки.

Економічний спад, девальвація національної валюти й різке зростання внутрішніх цін, що почалися в 2014 році, призвели до помітного зниження рівня життя в країні. У доларовому еквіваленті доходи більшості українців знизилися в 2-3 рази. Ситуацію посилює і зростаючий рівень безробіття. Тільки за даними Мінсоцполітики, реальний рівень безробіття в Україні у 2017 році складає 9,5%, це близько 2 млн осіб.

Тривала криза, відсутність видимих орієнтирів її завершення та найнижчий рівень життя в порівнянні з сусідніми країнами штовхають українців за кордон на пошуки кращих умов для заробітку і самореалізації.

За даними соціопитування соціологічної групи «Рейтинг», більш ніж 36% всіх опитаних виїжджали на роботу в Польщу, 25% – в Росію, 5% працювали в Чехії та Німеччині, 3% – в Італії, решта – в інших країнах переважно Західної Європи.

На думку директора Міжнародного фонду Блейзера Олега Устенка, Україна вже найближчим часом почне відчувати наслідки масового відтоку працездатного населення. Крім того, останнім часом посилюється виїзд за кордон освічених і талановитих молодих людей, від яких багато в чому залежить майбутній успіх нашої країни. У такій демографічній та міграційній ситуації Україні буде вкрай важко в перспективі вийти на стійке економічне зростання.

Згідно з результатами дослідження, проведеного Київським міжнародним інститутом соціології на замовлення DT.UA, 45% українців готові виїхати за кордон для того, щоб отримувати більше грошей, 26% з бажаючих виїхати українців планують перечекаати за кордоном важкі часи. Ще 31,6% з бажаючих виїхати хочуть жити у більш комфортних умовах, а 9,4% не можуть себе професійно реалізувати в Україні.

На даний момент зусилля уряду щодо зниження рівня трудової міграції поки що не особливо помітні. Можливо тому, що перерахування працюючих за кордоном українців стали незамінною статтею валютних надходжень в країну. За період з 2013 по 2016 рік надходження від трудових мігрантів перевищили прямі іноземні інвестиції в Україну в 2,4 разу.

За даними досліджень соціологічної групи «Рейтинг», більшість опитаних мігрантів (близько 80%) шукає сезонну або короткострокову роботу за кордоном і за межами України планують перебувати до шести місяців. І тільки 15% опитаних розраховують на довгострокове працевлаштування. Більшість українців, які зараз працюють за кордоном, за сприятливих обставин налаштовані повернутися додому.

Понад 40% опитаних зацікавлені працювати за кордоном. А 67% респондентів, які вже мають досвід роботи за кордоном, готові знову виїхати на заробітки за кордон.

Таким чином, українцям не можна дорікнути у відсутності патріотичності, більшість тих, хто виїхав на заробітки за кордон, не планують змінювати місце проживання і назавжди залишати Україну.

Головна причина, що підштовхує українців до трудової міграції – відсутність гідних умов для заробітку і самореалізації і некомфортний клімат для розвитку підприємництва всередині країни. Це, перш за все, сигнал для уряду, на який давно час відреагувати. Головна причина, що підштовхує до виїзду за кордон – бажання отримати більш цікаву і високооплачувану роботу, ніж у себе на батьківщині. Також Україна не може запропонувати своїм громадянам привабливі економічні умови для підприємництва. Поки ці проблеми не будуть вирішені, наша країна продовжить залишатися експортером трудових ресурсів, а відтік робочих рук і мізків триватиме

Населення України продовжує скорочуватись. Зменшення кількості немовлят призведе до закриття пологових будинків, закриття дитячих садочків, шкіл, навчальних вузів. Зменшиться кількість кваліфікованих спеціалістів призведе до ряду інших проблем. Всі ці проблеми призведуть до вимирання населення. Вимирання населення призведе до спустошення сіл, що в свою чергу призведе до занепаду сільського господарства. Тому збільшиться безробіття, безпритульність, дитяча безпритульність. Збільшиться жебрацтво. Тому, держава заохочує сім'ї до народження дітей пільгами, грошовими виплатами та тривалими відпустками по догляду за дітьми

Якщо в Україні будуть створені умови для сталого економічного зростання і з'явиться достатня кількість нових робочих місць, можна очікувати повернення в країну більшості громадян, які зараз працюють за кордоном. Співвітчизники, які отримали під час роботи за кордоном досвід, знання та навички, збагатять тим самим економіку і бізнес-середовище нашої країни.

IV. Список використаної літератури.

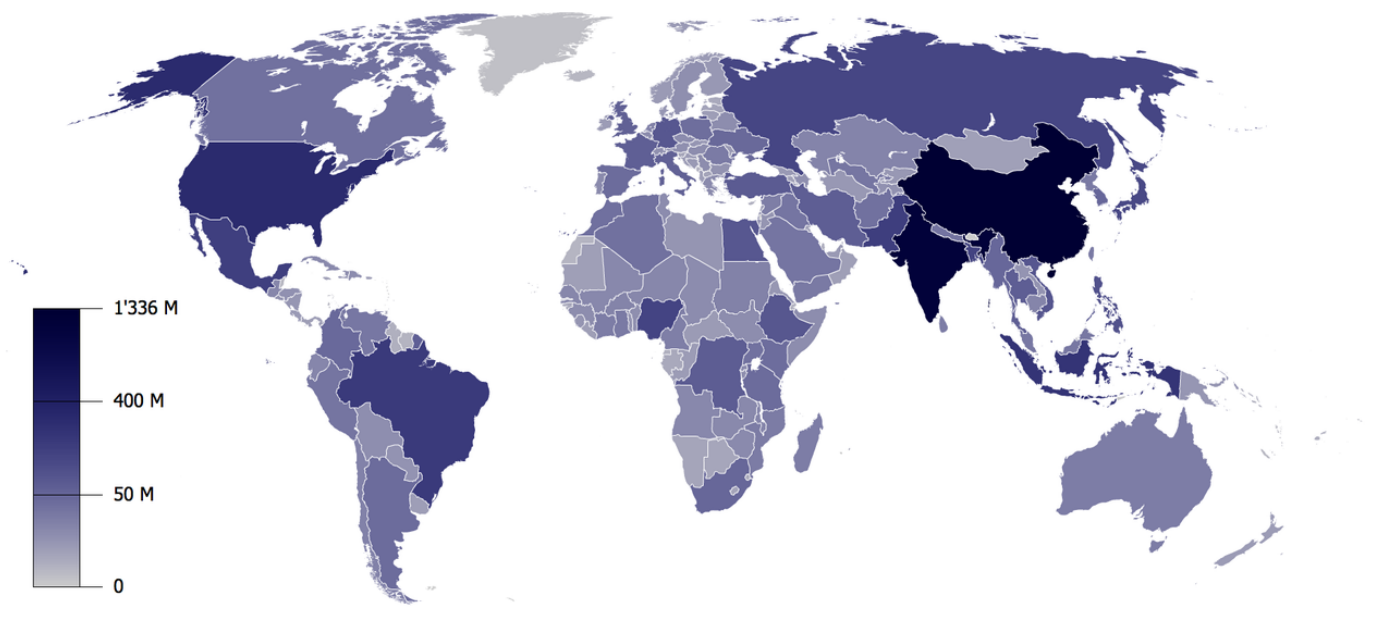
1. Атлас. 10-11 клас. Економічна і соціальна географія світу / упорядники : О. Я. Скуратович, Н. І. Чанцева. — К. : ДНВП «Картографія», 2010
2. Безуглий В. В., Козинець С. В. Регіональна економічна і соціальна географія світу : Навчальний посібник. — видання 2-ге, доп., перероб. — К. : ВЦ «Академія», 2007. — 688 с.
3. Гудзеляк І. І. Географія населення: Навчальний посібник / І. Гудзеляк. — Л. : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2008. — 232 с.
4. Дахно І. І. Країни світу: Енциклопедичний довідник / І. І. Дахно, С. М. Тимофієв. — К. : Мапа, 2011. — 606 с. — (Бібліотека нового українця)
Дорошенко Л. С. Демографія: Навчальний посібник. — К. : МАУП, 2005. — 112 с
5. Дубович І. А. Країнознавчий словник-довідник. — 5-те вид., перероб. і доп. — К. : Знання, 2008. — 839 с. .
6. Економічна і соціальна географія країн світу. Навчальний посібник / За ред. Кузика С. П. — Л. : Світ, 2002. — 672 с. .
7. Комплексний демографічний прогноз України на період до 2050 р / за ред. чл.-кор. НАНУ, д. е. н., проф. Е. М. Лібанової. — К. : Український центр соціальних реформ, 2006. — 138 с
8. Крисаченко В. С. Динаміка населення: Популяційні, етнічні та глобальні виміри. — К. : Видавництво Національного інституту стратегічних досліджень, 2005. — 368 с.
9. Посилання:
 - 1) Державна служба статистики України.

- 2) Інститут демографії та соціальних досліджень імені М. В. Птухи НАН України.
- 3) Природний рух населення України
- 4) Список областей України за чисельністю населення
- 5) gorodenok.com, 2011—2018.
- 6) Перепис населення України 2001
- 7) Головне управління статистики у Кіровоградській області

V. Додатки.

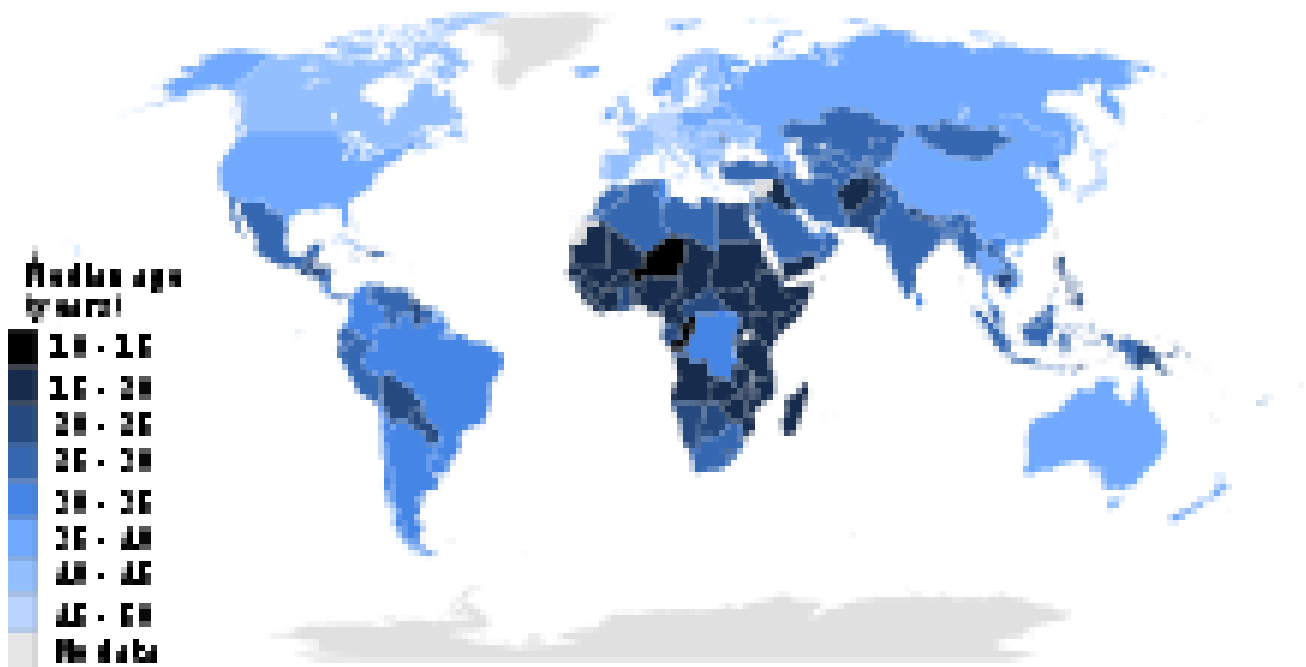
Додаток 1

Мапа населення світу за країнами.

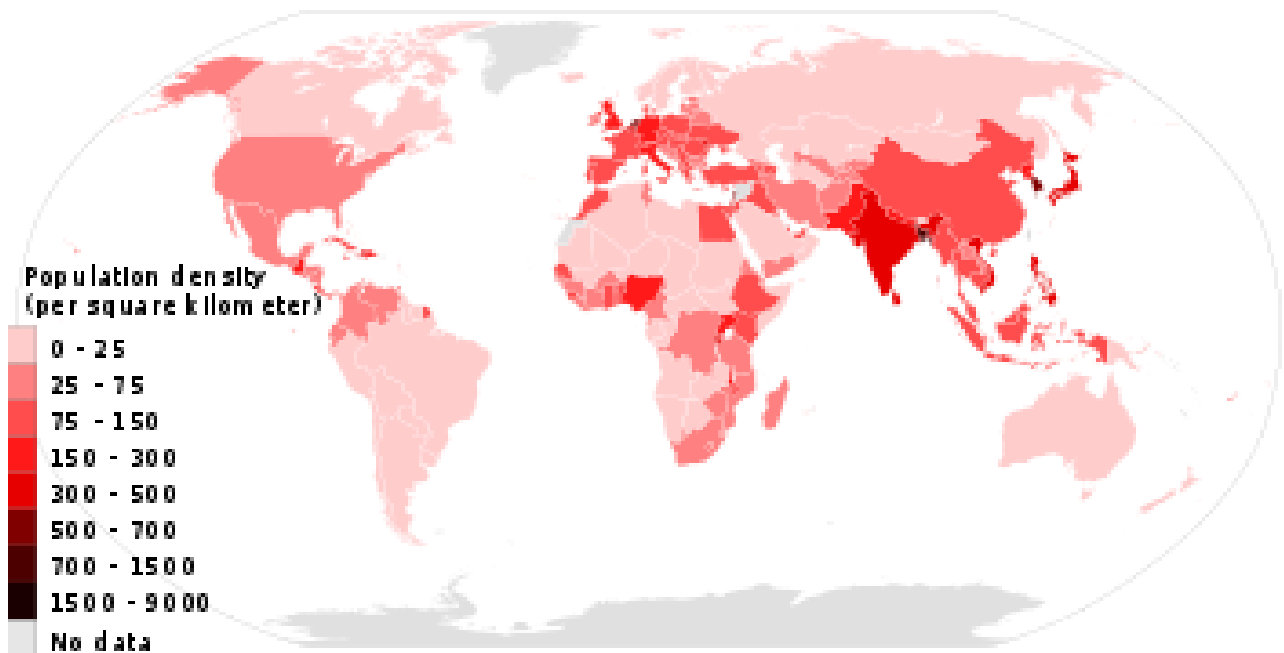
Додаток 2

Середній вік населення країн світу. 2017 рік.

Додаток 3

Густина населення планети за країною, 2017 рік

Додаток 4

Країни світу з населенням понад 100 млн осіб

Країна	Населення	% населення Землі
 КНР	1 389 470 000	18,30
 Індія	1 328 470 000	17,50
 США	326 700 000	4,30
 Індонезія	261 890 900	3,44
 Пакистан	210 729 000	2,77
 Бразилія	208 716 000	2,74
 Нігерія	193 392 500	2,54
 Бангладеш	164 068 000	2,16
 Росія	146 877 088	1,93
 Японія	126 560 000	1,66
 Мексика	123 982 528	1,63
 Філіппіни	105 499 000	1,39

Додаток 5

Демографічний прогноз.

Рік	Світ	Африка		Азія		Європа		Латинська Америка		Північна Америка		Океанія	
		тис. осіб	%	тис. осіб	%	тис. осіб	%	тис. осіб	%	тис. осіб	%	тис. осіб	%
2010	6 830 283	984 225	14,4	4 148 948	60,7	719 714	10,5	594 436	8,7	348 139	5,1	34 821	0,5
2015	7 197 247	1 084 540	15,1	4 370 522	60,7	713 402	9,9	628 260	8,7	363 953	5,1	36 569	0,5
2020	7 540 237	1 187 584	15,7	4 570 131	60,6	705 410	9,4	659 248	8,7	379 589	5,0	38 275	0,5

2025	7 851 455	1 292 085	16,5	4 742 232	60,4	696 036	8,9	686 857	8,7	394 312	5,0	39 933	0,5
2030	8 130 149	1 398 004	17,2	4 886 647	60,1	685 440	8,4	711 058	8,7	407 532	5,0	41 468	0,5
2035	8 378 184	1 504 179	18,0	5 006 700	59,8	673 638	8,0	731 591	8,7	419 273	5,0	42 803	0,5
2040	8 593 591	1 608 329	18,7	5 103 021	59,4	660 645	8,0	747 953	8,7	429 706	5,0	43 938	0,5
2045	8 774 394	1 708 407	19,9	5 175 311	59,0	646 630	7,4	759 955	8,7	439 163	5,0	44 929	0,5
2050	8 918 724	1 803 298	20,2	5 217 202	58,5	653 323	7,3	767 685	8,6	447 931	5,0	45 815	0,5

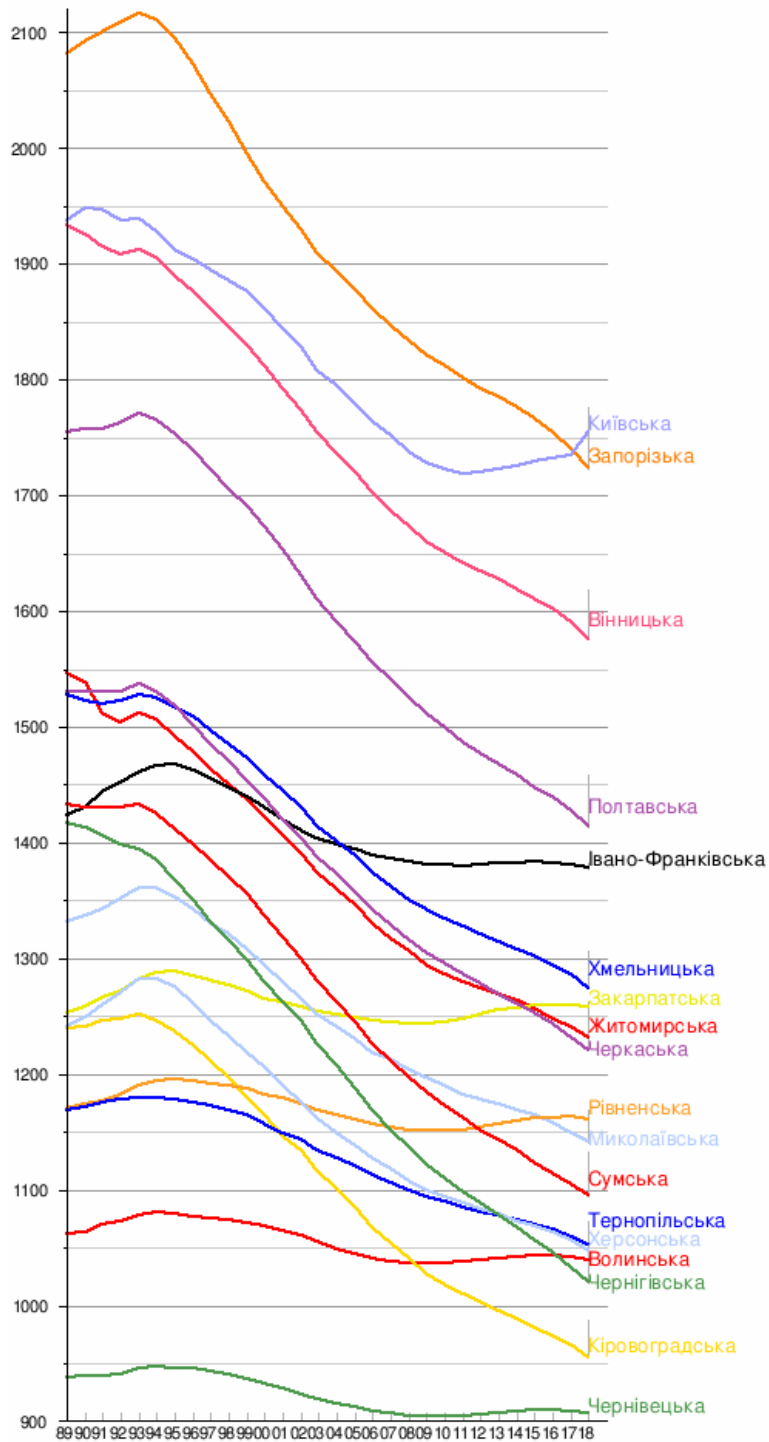
Додаток 6

Список областей України за чисельністю населення за даними Держстату на 1 січня 2017 року. Дані для Автономної Республіки Крим та міста Севастополя наведені за 1 квітня 2014 року.

Область	сукупне населення	міське населення	сільське населення	площа, км ²	густота, чол/км ²
Автономна Республіка Крим	1 968 550 ▲	1 234 470 ▲	734 080 ▲	26 081	75,48
Вінницька область	1 590 357 ▼	810 124 ▼	780 233 ▼	26 513	59,98
Волинська область	1 040 954 ▲	544 552 ▲	496 402 ▼	20 143	51,68
Дніпропетровська область	3 230 411 ▼	2 701 067 ▼	529 344 ▼	31 914	101,22
Донецька область	4 244 057 ▼	3 852 277 ▼	391 780 ▼	26 517	160,05
Житомирська область	1 240 482 ▼	730 628 ▼	509 854 ▼	29 832	41,58

Закарпатська область	1 258 777 ▲	465 538 ▲	793 239 ▲	12 777	98,52
Запорізька область	1 739 488 ▼	1 342 969 ▼	396 519 ▼	27 180	64
Івано-Франківська область	1 379 915 ▲	605 120 ▲	774 795 ▼	13 928	99,07
Київська область	1 734 471 ▲	1 077 880 ▲	656 591 ▼	28 131	61,66
Кіровоградська область	965 756 ▼	607 183 ▼	358 573 ▼	24 588	39,28
Луганська область	2 195 290 ▼	1 908 546 ▼	286 744 ▼	26 684	82,27
Львівська область	2 534 027 ▼	1 544 665 ▲	989 362 ▼	21 833	116,06
Миколаївська область	1 150 126 ▼	786 069 ▼	364 057 ▼	24 598	46,76
Одеська область	2 386 516 ▼	1 595 708 ▼	790 808 ▲	33 310	71,65
Полтавська область	1 426 828 ▼	885 606 ▼	541 222 ▼	28 748	49,63
Рівненська область	1 162 763 ▲	552 337 ▼	610 426 ▲	20 047	58
Сумська область	1 104 529 ▼	759 139 ▼	345 390 ▼	23 834	46,34
Тернопільська область	1 059 192 ▼	473 632 ▲	585 560 ▼	13 823	76,63
Харківська область	2 701 188 ▼	2 178 792 ▼	522 396 ▼	31 415	85,98
Херсонська область	1 055 649 ▼	646 338 ▼	409 311 ▼	28 461	37,09
Хмельницька область	1 285 267 ▼	726 378 ▲	558 889 ▼	20 629	62,3
Черкаська область	1 231 207 ▼	701 622 ▼	529 585 ▼	20 900	58,91
Чернівецька область	908 120 ▼	391 116 ▲	517 004 ▼	8 097	112,16
Чернігівська область	1 033 412 ▼	669 267 ▼	364 145 ▼	31 865	32,43
Київ	2 925 760 ▲	2 925 760 ▲	x	839	3487,2
Севастополь	385 998 ▲	362 113 ▲	23 885 ▲	1 079	357,74

 Україна	44 939 090 ▼	31 078 896 ▼	13 860 194 ▼	603 628	74,45
--	---------------------	---------------------	---------------------	----------------	--------------

Додаток 7

Вікова структура	
• до 14 років	▲ 15,3 %

• 15–64 років	▼ 68,9 %
• старіші за 65 років	▲ 15,8 %
Середня тривалість життя	▲ 72,1 року
• чоловіків	▲ 67,4 року
• жінок	▲ 77,1 року

Додаток 8

Статева структура	
загалом	0,86 чол./жін.
при народженні	1,06 чол./жін.
до 15 років	1,06 чол./жін.
15–64 років	0,75 чол./жін.
після 65 років	0,5 чол./жін.

Додаток 9

Природний рух	
Природний приріст	▲ -0,41 %
Народжуваність	▼ 10,3 ‰
Смертність	▼ 14,4 ‰
Смертність немовлят	▼ 8,12 ‰

Додаток 10

Природний приріст (скорочення) населення, за рік

Регіон	Кіровоградська область									
Рік	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
осіб										
Міські поселення та сільська місцевість	-914 3	-873 4	-687 7	-712 1	-611 9	-549 2	-595 1	-614 0	-674 1	-7418
міські поселення	-405 5	-396 1	-281 2	-353 5	-295 2	-246 6	-307 6	-309 3	-340 8	-4182
сільська місцевість	-508 8	-477 3	-406 5	-358 6	-316 7	-302 6	-287 5	-304 7	-333 3	-3236
на 1000 осіб наявного населення										
Міські поселення та сільська місцевість	-8,8	-8,4	-6,7	-7,0	-6,1	-5,5	-6,0	-6,3	-6,9	-7,7
міські поселення	-6,4	-6,2	-4,5	-5,7	-4,7	-4,0	-4,9	-5,0	-5,6	-6,9
сільська місцевість	-12,6	-12,0	-10,3	-9,2	-8,3	-8,1	-7,7	-8,3	-9,2	-9,0

Додаток 11

Співвідношення народжуваності і смертності в Красносілці.

